

bam
bú

El
desnuiador
d'embriuxos

FRANCES
HARDINGE

Traducció de Xavier Pàmies

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Unraveller*
Publicat per acord amb Macmillan Children's Books

© 2022, Frances Hardinge, pel text
© 2023, Xavier Pàmies, per la traducció
© 2023, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Lucy Scholes
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2023
ISBN: 978-84-8343-848-0
Dipòsit legal: B-12991-2023
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

El paper utilitzat en la impressió d'aquest llibre
prové de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorit-
zació dels seus titulars, llevat d'excepció pre-
vista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro
Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar frag-
ments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

PENYA-SEGATS

L'HOSPITAL
VERMELL

TERRES FERESTEGUES

MIZZLEPORT

KYTTELSWALL

TERRES FERESTEGUES

AIGUAMOLLS

PRÒLEG

Si heu d'anar al país de Raddith, aneu-hi preparats. Dugueu-hi una mosquitera per a les terres baixes, i un abric calent per a la muntanya. Si teniu intenció de visitar els boirosos boscos d'aiguamoll coneguts com les Terres Feréstegues, us caldran unes bones botes impermeables. (També us caldrà tenir enginy, valentia i sort, però hi ha coses que no es poden dur a l'equipatge.)

Quan arribeu amb el vaixell al gran port de Mizzleport, penseu de canviar les vostres divises en or per les ronyoses monedes d'acer de Raddith. No us molesteu si els duaners us observen a través d'unes lents encastades en unes pedres buides o us passen per damunt un raspall de pues de ferro. Allà on la terra i el mar es troben convé prendre precaucions.

No feu cas dels venedors ambulants que corren pels molls i que us voldran vendre amulets contra els embruixos. Segur que heu sentit dir que hi ha gent de Raddith que té la facultat d'embruixar els seus enemics. Quan en llegíeu coses a casa vostra ho

trobàveu estrofolari; però potser quan sentiú els advertiments esfereïdors dels quincallaires començareu a inquietar-vos. No caldria que llencéssiu els diners comprant un amulet que diuen que us protegirà, però segurament el comprareu.

Pot ser que els venedors també us vulguin vendre, igual que a d'altres turistes, uns pergamins cargolats que assegurin que són mapes de les Terres Feréstegues. (Les Terres Feréstegues són impossibles de cartografiar; tot i així compreu-ne un, per si de cas.)

Al cap de poca estona de voltar per Mizzleport us adonareu que ningú del país du amulets contra els embruixos. L'amo de l'hostal on us allotgeu se us en riurà amb indulgència per haver-ne comprat un. Si li demaneu com us hauríeu de protegir, però, arronsarà les espatlles i no us farà cap suggeriment útil.

«Ningú pot protegir-se d'un embruix», us dirà. «Però no patiu; n'hi ha molt pocs, d'embruixadors! Només les persones consumides per l'odi poden embruixar. Només cal que no us feu odiar per ningú mentre sigueu aquí!».

L'altra gent del país que sigui a l'hostal us respondrà encantada a algunes de les preguntes que els pugueu fer. Existeixen de debò, els embruixadors? (Sí.) Pot ser que un embruix pugui encendre una persona, robar-li l'ombra o transformar-la en un eixam d'abelles? (Sí.) És veritat que el poder d'embruixar els el donen les aranyes? (No; els «germanets» no són aranyes, per més que s'hi assemblin.)

Què són els germanets, doncs? Les vostres noves coneixences us parlaran, amb un punt de tendresa, dels éssers plens de potes que viuen a les capçades revestides de teranyines dels arbres de les Terres Feréstegues. Es veu que són amics dels teixidors i els artesans. També busquen aquells a qui rosega la ràbia o l'odi per regalar-los un embruix. L'embruix s'arrauleix a l'espe-

rit de l'hoste com un ou per covar i va agafant força de mica en mica, fins que l'embruixador està a punt per llançar l'embruix contra un enemic.

Procureu no fer les preguntes que tot seguit us començaran a bullir al pensament. «No s'hi hauria de posar remei? Per què no exterminem aquesta mena d'aranyes, i així no hi haurà embruixadors?». Si demaneu això, fareu que tothom qui tingueu a la vora se senti violent. Us diran que els germanets no es poden esclafar com si fossin aranyes vulgars; i que, a més a més, voler fer-los mal provocaria la ira de les Terres Feréstegues.

Mentre encara esteu destarotats pel to greu i sinistre de tothom, la conversa passa a un altre assumpte. (Les Terres Feréstegues són una qüestió delicada. Pensar-hi o parlar-ne gaire estona es fa feixuc.)

No tornareu a tenir-les presents fins a la primera parada que feu sortint de Mizzleport. Des de la carretera elevada tindreu finalment vista sobre les cèlebres Terres Feréstegues que ressegueixen la costa de Raddith. Prepareu-vos per quedar-ne molt i molt desenganyats.

No vulgueu negar que les Terres Feréstegues són un dels principals motius que us han mogut a visitar Raddith. Heu llegit històries d'aquests vastos i boirosos boscos d'aiguamoll, revestits de teranyines i drapats de molsa de color de maragda. Heu sentit parlar de les males bèsties que canvien de forma, dels cavalls d'aiguamoll amb dents com dagues, de les llumenetes que us atrauen cap al perill, i de les dames de mans blanques que us revelen secrets si resoleu els seus enigmes.

Però vet aquí que hi sou al davant, i el que veieu no és més que una esquifida franja de bosc gris i carregat d'humitat de poques milles d'ample. Per a això tant de rebombori? Però si

és una cosa estreta que sembla que no tingui res! Com pot ser que contingui ruïnes antigues, castells secrets o llacunes ocultes? Com pot ser que algú pugui vagar perdut per les Terres Feréstegues anys i anys?

Si sou prou agosarats per aventurar-vos a endinsar-vos entre els arbres, no trigareu gens a adonar-vos que anàveu equivocats. L'aspecte innocent de les Terres Feréstegues és un engany. Els boscos d'aiguamoll són exactament tan misteriosos, extensos i perillosos com les històries expliquen.

És molt més probable, però, que perdeu l'interès de visitar-les després d'haver-les vist. (Només us ho pensareu, que les heu vist.) Creureu en la informació que us hauran proporcionat els ulls i el pensament, que us diran que en les Terres Feréstegues no hi ha res digne de ser vist. (Us enganyaran.)

«Per què tothom té tanta por de la Terres Feréstegues?». És del tot natural que us feu aquesta pregunta. «Si és d'aquí d'on surten aquests éssers com aranyes que transporten embriusos, per què entre tothom no es fan desaparèixer aquests boscos d'aiguamoll d'una vegada per sempre? No deu ser tan difícil!».

Cap guia no us ho explicarà, però una vegada la gent de Raddith va intentar fer exactament això.

Raddith està governat per la Cancelleria, un poder administratiu de grans comerciants que creuen en els tractes justos, en el seny i en valors estimables. Fa cent anys, la Cancelleria veia les Terres Feréstegues com un erm i res més. Es van fer dics per subdividir els aiguamolls, per poder-los drenar més fàcilment. Van talar bosc, van tallar canyissar i van fer servir fum per foragitar les aranyes.

I les Terres Feréstegues s'hi van tornar.

Cap a l'interior van pujar enormes núvols de mosquits que hi van dur malalties. Els rius de les terres altes es desbordaven sense cap motiu aparent. A muntanya van aparèixer els germanets, que van engendrar embruixadors i van obstruir els carrers amb grans teranyines. A Mizzleport hi van irrompre altres éssers que hi van semblar el caos.

Al final, la Cancelleria va arribar a un acord amb les Terres Feréstegues. Els seus representants es van internar fins al cor dels boscos d'aiguamoll, on van tenir converses amb... alguna cosa. O algunes coses. Potser amb una lira feta d'ossos i estrelles, o amb un germanet de la mida d'un plat, o amb una dona sense cara i una veu com la mioladissa de mil gats. Els relats difereixen entre ells, però a totes les versions es diu que el Pacte es va segellar a bord d'una embarcació feta de llum de lluna i fil d'aranya.

El Pacte s'ha respectat des d'aleshores, i ningú de Raddith té gens de pressa per trencar-lo.

Si no sabeu tot això, segurament arribareu a la conclusió que tot el que s'explica de les Terres Feréstegues i dels embruixadors de Raddith són invents per distreure els turistes. A la nit, quan veieu una cosa amb moltes potes que travessa el sostre de l'habitació on dormiu, pensareu entre vosaltres que és una aranya i res més que una aranya.

(No ho és.)

Capítol 1

LA CULPA

Al cap de cinc minuts de conversa, en Kellen feia una ganyota tan tensa que es notava la cara adolorida. Veia que la Nettle li buscava la mirada i que remenava una mica el cap. La Nettle sabia què significava aquella ganyota, però aquell comerciant beneït no.

«Estic a punt de perdre la paciència», va pensar en Kellen. «No puc més». Aquesta certesa era gairebé tranquil·litzadora.

–No t’he llogat perquè em donis lliçons! –deia el comerciant–. T’he llogat perquè resolguis el problema!

En Kellen, dret al mig d’aquell grotesc vestíbul recarregat, va aguantar el xàfec de recriminacions. El comerciant tenia la mirada vidriosa, crispada, esporuguida. Duia els cabells tenyits, però això feia que la cara pàl·lida i demacrada semblés més vella. Era menut, nyicris, amb aspecte de nen; de la mena de gent que necessita canelobres de la mida d’una taula de menjador per sentir-se poderós, i que et fa estar a peu dret mentre ell t’escribassa assegut perquè tothom vegi qui mana.

–Em sents? –va dir el comerciant.

En Kellen va aixecar el cap de cop, amb esperit altiu i encès de ràbia.

–La sang torna a travessar –va comentar, amb un punt de menyspreu.

Amb un reflex defensiu, el comerciant es va afanyar a tancar els punys. Duia uns guants tan encoixinats que semblaven unes urpes flonges d'alguna disfressa, però ni amb això no n'hi havia hagut prou. La sang sempre trobava un camí, i li traspuava de les palmes i dels dits de les mans fins a fer-se visible.

En Kellen també anava amb guants, però per un altre motiu. Estava acostumat al pes de les bandes de ferro que quedaven ocultes sota la tela. En aquells moments pensava si aquell pes partiria el nas d'algú si clavava a aquell algú un cop de puny a la cara.

–Deien que sabies tractar embruixos! –va saltar el comerciant–. Però no has fet res, i han passat dues setmanes!

En Kellen havia acceptat la feina a contracor. Més exactament, havia deixat que el que la raó li deia pesés més que el que li deia el cor. Per variar, havia vist com a probable que el pagarien bé; però ara aquella probabilitat començava a deixar de ser un al·licient.

–Això és perquè he estat provant de descobrir qui l'havia embruixat, i hi ha massa gent sospitosa! –va esclatar en Kellen.

Gairebé va sentir-se la ràbia espetegant-li a dintre com un fuet, el mal geni investint com un gran gos negre. El silenci sobtat que el va envoltar li va fer venir ganes de riure.

«Tant se val; aquest encàrrec és un avorriment».

–Els recollectors de seda d'aiguamoll, els cardadors i els teinyidors, la gent que té a les fàbriques de feltre, tots es maten treballant per a vostè, i vostè els paga una misèria! –La veu d'en

Kellen va ressonar als frescos i als arcs ornamentals—. I els habitatges que els lloga són uns caus de mala mort plens de famílies que hi viuen anxovades! Què es pensava? M'estranya que no l'hagin embruixat tots!

—Què t'has cregut?

La gent poderosa no deia mai res original si deixaves de mostrar-los la deferència que esperaven. Quan s'ofenien, tots se cenyien al mateix patró.

—Tot i així he descobert qui el va embruixar —va dir en Kellen—, i ja és mort, o sigui que no té necessitat de saber qui era.

Efectivament, el comerciant no tenia necessitat de saber res de la trista nota de comiat ni del cos trobat al riu. La família de la difunta no tenia necessitat de carregar un estigma més a la seva aflicció. En Kellen hauria tingut un sentiment diferent per l'embruixador si hagués sigut viu i fos perillós, però no era el cas, i només li tenia pena.

—És mort? —El comerciant va fer cara de preocupació—. Això no és un problema? Podràs desfer l'embuix?

—Parlar amb l'embuixador sol ajudar, però l'única cosa que em cal saber és la causa de l'embuix —va dir en Kellen en to solemne—. I en això no hi ha secret; la causa és vostè! Tant és quina de les seves víctimes l'hagi embuixat, perquè en aquest cas el problema és vostè mateix. És vostè qui ha portat algú a convertir-se en embuixador. Vostè té sang a les mans; i, gràcies a l'embuix, ara tothom ho pot veure.

—Tu deus ser un d'aquests insurgents que corren! —El comerciant es començava a refer del cop—. Per a qui treballes? Qui t'ha pagat per venir aquí a dir-me totes aquestes coses?

—Vostè, beneit! —va esclatar en Kellen—. Em va llogar perquè el deslliurés de l'embuix, i li estic dient com ho ha de fer!

Què s'esperava que faria? Donar-li un unguent? Un embriuix no es guareix; s'ha de desnuar. Cal trobar les causes que l'han anat teixint, i esbrinar la forma d'estirar-ne els fils. I l'única manera que veig que ho pot fer és... penedint-se.

»Necessita fer-se càrrec de com s'ha comportat tot aquest temps, penedir-se'n i canviar. Haurà de passar-se un mes collint seda d'aiguamoll a les Terres Feréstegues, o traient amb aigua les espines i la terra del borrhissol enganxós fins que li sagnin els dits, per posar-se al lloc de l'altra gent. Després haurà de trobar la manera de reparar el mal que ha causat, i fer penitència per tot allò que no tingui remei. Si fa això prou temps, aleshores potser...

–Potser? –El comerciant va deixar anar un esbufec escandalitzat–. Vols fer-me fer tot això sense cap seguretat? Això és absurd!

En Kellen no havia pogut evitar tornar a posar-se seriós. Certament, tota aquella conversa era absurda.

–Com vulgui –va dir–. Faci el que li sembli. Si paga prou a algú altre, segur que li dirà que està net de culpa i li vendrà un barret contra els embriuxos. No li servirà per a res, però almenys no se sentirà ofès.

–Ja n'hi ha prou, xarlatà miserable! –va dir el comerciant, inclinant-se cap a ell–. Torna'm els diners ara mateix!

–Ni parlar-ne! –va exclamar en Kellen–. Se m'ha pagat per una cosa i l'he fet! Li he dit com desfer l'embriuix! No en tinc la culpa, que sigui tan curt de no voler fer-ho!

El comerciant va tancar un puny amb força. En el moment de tancar-lo es va sentir un txic-txic-txic, i la costura que unia les articulacions del guant va saltar i per l'obertura en va sortir tot de plomissol blanc. Pel plomissol va començar a escampar-se

una taca de sang, cosa que va fer que el comerciant deixés anar un xisclet d'esglai i s'acostés la mà al pit.

–Porteu-me uns altres guants, un drap, el que sigui!

A en Kellen se li va escapar el riure per sota el nas, i allò va ser la gota que va fer vessar el got.

–Guàrdies! –va dir el comerciant amb un crit–. Detingueu aquest farsant!

La Nettle va aconseguir, demanant-ho amb educació, que els guàrdies també la detinguessin a ella. Segurament hauria pogut esmunyir-se aprofitant l'enrenou, però havia acabat amb en Kellen a la mateixa cel·la dels calabossos. Les seves opinions inexpressades omplien la meitat de la cel·la; pel que semblava, no es refiava d'en Kellen ni tan sols si el tenien empresonat tot sol.

En part, en Kellen hauria volgut que la Nettle l'engrapés pel coll de la camisa i li cridés: «Es pot saber què t'ha agafat? Per què no has dit a aquest beneit carregat de diners el que volia sentir? O, si no, hauries pogut estar-te callat mentre ell ens clavava crits!».

–Creus que li hauríem de tornar els diners, oi? –va dir en Kellen en to acusador–. Doncs no ho penso fer! Ens els hem guanyat!

–No podríem ni que volguéssim –va dir la Nettle–. No en tenim prou. També volen que paguem el guant que se li ha obert.

–Apa! –En Kellen va parar d'anar d'aquí cap allà–. Però si ha passat per culpa seva! Ja ho has vist! Ha tancat el puny i ha tibat massa les costures...

–I també diuen que un dels tapissos de la sala té les vores desfilades –va seguir dient la Nettle amb cautela–. Volen que també el paguis.

–Com gosen donar-me’n la culpa? –En Kellen, enfurismat, no se’n sabia avenir–. Això és... és una vergonya! Això és una estafa!

Va dirigir els ulls cap a la Nettle buscant aprovació, però no en va rebre. L’única resposta que ella li va donar va ser un lleuger arronsament de celles que no va alterar l’expressió impassible amb què el mirava.

Si no la coneixies, la Nettle semblava delicada i inofensiva. Solia tenir la cara més aviat buida d’expressió, entre atenta i preocupada. Tenia un aire difús, indefinit, com si esperés que algú altre li donés una opinió per defensar-la. Després de més d’un any de viatjar plegats, però, en Kellen havia après a llegir aquella quietud i escoltar aquell silenci. Havia agafat molta traça a sentir les coses que la Nettle no deia.

«Has tornat a perdre el domini de tu mateix», deia ara sense dir-ho. «T’he dit que havies de refrenar-te. Quan et desfermes, es desferma tot».

El do que en Kellen tenia d’estirar els fils d’un embruix anava acompanyat d’un efecte secundari poc greu però empipador. La roba teixida del voltant s’afluixava amb el temps i començava a desfilar-se. Aquest fenomen era especialment notori quan en Kellen perdia el domini de les emocions.

–No he sigut jo! –va replicar–. Jo no he desfilat res!

–Estaves molt enrabiad –va dir la Nettle en un to delicat i cautelós que en Kellen va trobar irritant. Les maneres de la Nettle contenien una invitació al seny que li feia venir ganes d’abandonar-se encara més a la rauxa–. Has estat de mal humor tot el dia.

Allò era cert. Havia dormit a batzegades, entre somnis agitats i poc definits que l’havien deixat enervat i tens.

–I què? –Va aixecar les mans amb els guants folrats de ferro–. Els duia posats!

Com que el ferro esmorteïa l'efecte de desfilar els teixits, en Kellen també en duia cintes a les botes, al barret i al folre de l'abric. Els guants folrats de ferro que li cobrien les mans plenes de durícies de teixidor expert hi tenien un paper essencial.

El comerciant havia volgut saber per a què eren, i en Kellen l'hi havia explicat; i ara semblava que el comerciant se'n servís com a motiu per donar la culpa a en Kellen de tots els fils desfets i totes les costures descosides.

–I, ni que no els hagués dut posats, no hauria passat tan de pressa –va insinuar en Kellen–. No tinc la capacitat de fer que a la gent se li desfaci la roba només perquè m'hi he enfadat. Ja m'agradaria.

La veritat era que sí que havia pensat que el comerciant es mereixia que els guants ridículs que duia li caiguessin i li quedessin a la vista les mans plenes de sang. Però els pensaments no descusen la roba.

–Doncs em sembla que ens costarà una mica demostrar-ho –va dir la Nettle, mirant amb expressió serena la paret del fons per no trobar la mirada plena de ràbia d'en Kellen.

La Nettle era com un cinturó que t'estreny. Familiar, però irritant a còpia de sentir-ne el refrec. Confortador, necessari. Inevitable, en què cada rampell d'irritació es barrejava amb la mala consciència i amb un sentiment de compromís. Era com si fossin família.

La seva raresa era una cosa que només percebies si t'hi fixaves, i la majoria de la gent no es fixava en ella. Sempre tenia la cara i el cos més quiets del que era normal. Tots els gestos que feia eren cautelosos i premeditats, com si estigués aprenent a

dominar el cos (cosa que de fet era el cas). En Kellen sabia que tenia quinze anys com ell, però a qui no la coneixia li costava endevinar-li l'edat. Tenia una cara juvenil i vella alhora, una finor que semblava haver sigut castigada per moltes tempestes. En Kellen tenia el dubte de si sempre devia haver posseït aquell aire peculiar d'edat indefinida. Una noia amb una cautelosa serietat de vella; i, alhora, una vella amb una llum plàcida i estranya com la d'un cel d'hivern.

Tenia en Kellen per agrair-l'hi i per donar-n'hi la culpa. La Nettle era responsabilitat seva, i ella no li permetia que ho oblidés.

Capítol 2

EN GAL

La Nettle estava arraulida a l'ampit de la finestreta, contemplant el cel. Procurava tenir el pensament igual de fred, blau i distant, però amb en Kellen passejant amunt i avall darrere seu no era fàcil.

–Segur que aquest comerciant farà que el jutge ens deixi anar, quan s'hagi calmat –deia a les quatre parets i als quatre vents per novena vegada–. Segueix necessitant-me!

La Nettle va agafar aire i va deixar que li refresqués un moment els pulmons abans de respondre.

–No ho farà –va dir, amb serenitat convençuda–. L'has humiliat. Acabarà creient de veritat que ets un farsant.

–Doncs s'equivoca! –En Kellen va fulminar la Nettle amb la mirada, com si fer-la rectificar pogués canviar poc o molt la situació–. Només li he dit la veritat!

Sempre reaccionava així, recriminant al món que no fos com hauria de ser. La seva innocència exaltada era carregosa. Va tornar a posar-se a caminar d'aquí cap allà, i la Nettle va pensar que segur que en Kellen li tenia tírria perquè sabia que tenia raó.

El cel era vast i impollut. Quan la Nettle era petita, tot just era el sostre del món, un lloc on tenir-hi el sol i les estrelles. Més tard havia acabat familiaritzant-se amb la textura d'aquell aire blau i indòmit. En coneixia la força gelada, els estremiments de cosa viva, la forma enganyosament delicada amb què suportava el teu pes. La Nettle observava els ocells i sentia que l'esperit se n'hi anava, com una persona amputada que volgués estendre un membre perdut però present a la memòria.

«Em fa ràbia pesar tant. Em fa ràbia ser aquí. Em fa ràbia tenir raó».

Gairebé com sempre, en tenia. El comerciant no va demanar que els alliberessin. Qui va acudir a rescatar en Kellen i la Nettle, al cap d'unes quantes hores, va ser algú altre.

Qui va venir era molt alt, i encara ho va semblar més quan es va redreçar després d'haver-se ajupit per passar per la porta. La jaqueta gris fosc de muntar que duia es veia de bona factura. No devia passar dels trenta anys, però el cutis també el tenia grisós. Posseïa una mena de serenor intimidadora, com si un lleó de pedra hagués trobat una manera de semblar humà.

La Nettle va notar-se una fiblada de fred a les dents. Aquell home tenia un aire de les Terres Feréstegues –li va arribar–; una acritud coneguda, com la d'una mala rebuda tornant a casa. De cop va dirigir la mirada cap a ella, i la Nettle va veure que tenia l'ull esquerre tapat amb un tapaüll de cuir de color castany. El tapaüll es veia bo i ostentós, i allò només podia voler dir una cosa.

«Un cavaller dels aiguamolls».

Va quedar mirant-se'ls en silenci una estona. Semblava que esperés, com si ells li haguessin demanat de veure'l, i no al revés.

–I doncs? –va acabar demanant en Kellen, que començava a posar-se nerviós.

Per sort, la visita no va donar mostra de molestar-se.

–Voleu sortir d'aquí? –els va preguntar.

Tenia un parlar molt menys refinat que la roba que duia. Les drassanes de Mizzleport, va suposar la Nettle.

En Kellen va obrir la boca, però la Nettle es va afanyar a respondre abans que ell pogués dir cap sarcasme.

–Sí –va dir–, sí que volem sortir.

–Entesos –va dir el desconegut.

Va haver-hi un altre silenci. O bé volia fer-los posar nerviosos, o bé era que no considerava que parlar fos una facultat gaire útil.

–El comerciant s'hi ha repensat, doncs, oi? –va demanar-li en Kellen, mentre dirigia una mirada triomfal a la Nettle.

–Encara no –va dir el desconegut–. Però si veu diners parará la mà i l'orella. Em dic Gal, i m'han enviat per fer-vos una proposta.

–Qui t'ha enviat? –li va demanar en Kellen.

La Nettle també tenia curiositat per saber-ho. Qualsevol qui pogués contractar un cavaller dels aiguamolls havia de ser molt ric.

Els cavalls d'aiguamoll eren éssers de les Terres Feréstegues. Els éssers humans no eren capaços de criar-ne, atrapar-ne ni domar-ne. Deien que només en podies arribar a adquirir fent tractes amb la gent dels Vaixells Blancs, en algun dels mercats de Clar de Lluna que es feien allà on les Terres Feréstegues es trobaven amb el mar. El preu d'aquests cavalls solia ser un ull d'una persona viva, un ull de visió clara i color diàfan que el seu propietari hagués donat de bon grat. Com que a la gent rica no li feia el pes renunciar a un ull, solia pagar una fortuna a algú que fos prou pobre o estigués prou desesperat per donar-ne un de seu.

Aquest tracte, no obstant, tenia conseqüències. El comprador ric es podia fer la fantasia de ser l'amo del cavall, però el cavall no deixava de saber en cap moment quin ull havia comprat la seva lleialtat. La majoria dels propietaris de cavalls d'aiguamoll acceptaven amb resignació aquest vincle indissoluble i contractaven el malaventurat borni perquè governés el cavall. Aquests cotxers acostumaven a ser tractats amb respecte per tothom qui sabia el que li convenia.

–Hi ha preguntes que no puc respondre –va limitar-se a dir el desconegut–. I aquesta n'és una. Si això és un inconvenient, puc anar-me'n i així no perdrà temps ningú.

–No deus esperar que acceptarem...

–Calla, Kellen –va dir la Nettle entre dents.

En Kellen va deixar anar un sospir de disgust i es va arronsar d'espatlles. Al cap d'un moment, en Gal va prosseguir.

–Tens un do molt poc comú, noi; un do únic, segurament. Hi ha molta gent que assegura que pot desfer embruixos a canvi de diners, però són tots uns mentiders. Tu sí que pots. A hores d'ara hauries de ser ric; però no ho ets. Vas d'un poble a un altre alimentant d'esperances una panxa buida.

La Nettle i en Kellen es van mirar. Pel que semblava, el desconegut estava ben informat. Raddith era ple d'estafadors que enganyaven gent desesperada afirmant que tenien una cura per als embruixos. A un pòtol de quinze anys com en Kellen sempre li havia costat convèncer la gent que no era un xarlatà com tants altres. D'altra banda, el seu temperament li feia guanyar-se molts enemics. Després de molt de temps, començava a escampar-se la veu dels seus bons resultats; però també hi havia molta gent que deixava anar alguna mala paraula quan sentia el seu nom.

–Necessiteu protecció –va seguir dient el desconegut– i algú que respongui per vosaltres. Algú que us pugui proporcionar clients rics, i faci que la gent s’ho pensi dues vegades abans de fer-te engarjolar.

–Un benefactor, doncs? –En Kellen estava visiblement disgustat, però era prou honest per reconèixer la veritat del que deia el desconegut–. Un benefactor anònim i misteriós?

–Pots dir-ne així, si vols –va respondre en Gal–. Et diríem quins embruixos has de desfer, i ens preocuparíem perquè se’t pagués bé. Rebries manutenció i un lloc on dormir cada nit. I tingues per segur que tothom et farà cas i et tindrà consideració si et presentes amb un carruatge tirat per un cavall d’aiguamoll.

–Això vol dir que ens acompanyaries, doncs –va saltar la Nettle.

Un cavall d’aiguamoll domesticat no anava mai sense el seu cotxer, i viceversa.

–Acceptaríeu la meva protecció i el meu guiatge –va dir en Gal en to melós.

–Guiatge? –En Kellen va pronunciar aquest mot com si fos un insult, i la Nettle no l’hi va retreure–. Ordres, deus voler dir.

–Consell –va dir en Gal–. I supervisió.

–No necessitem anar lligats! –va replicar en Kellen.

–No tothom hi estaria d’acord –va dir en Gal, i va deixar que seguís un silenci.

La Nettle sabia com es feien servir els silencis, i no li va costar gens omplir aquest.

«El do singular que tens, i la forma com desfàs els nusos dels secrets de la gent, fan posar tothom nerviós. No saps ni vols dominar el mal geni. Crees malestar».

–Per què aquest interès per nosaltres, doncs? –va voler saber la Nettle.

En Gal la va mirar, i ella va tenir la vaga sensació d'estar de cara a un vent humit. L'únic ull d'en Gal era d'un gris tèrbol com la jaqueta, i gairebé igual d'apagat.

–La persona que m'ha contractat necessita algú que sàpiga desfer embruixos –va dir–. I hi ha un assumpte en curs d'investigació que crec que us convé estar-ne al corrent.

–Què vols dir? –li va demanar en Kellen.

–Heu aconseguit fer tancar una dotzena d'embruixadors, oi? –va dir en Gal.

–Setze –va corregir-lo en Kellen.

Desnuar un embruix representava sovint identificar l'embruixador, que era lliurat a les autoritats.

–Sabeu què els passa després? –els va demanar en Gal.

–Els duen a l'Hospital Vermell –va dir en Kellen amb incomoditat.

–I després? –va insistir en Gal–. N'esteu al cas, de cada un? Els aneu a veure a l'hospital?

–No! –va saltar en Kellen, amb aire descontent–. Soc la persona que menys voldrien veure d'aquest món!

La Nettle no podia retreure a en Kellen que volgués ser lluny dels embruixadors ressentits que li tenien rancúnia, però també era una reacció molt pròpia d'ell. Sempre es desentenia dels fets molestos, i procurava oblidar-los.

En Gal va assentir íntimament amb el cap, com si la resposta no li vingués de nou, i es va ficar la mà a la butxaca buscant-hi alguna cosa. En va treure un petit full doblegat i brut i el va allargar a en Kellen. La Nettle va estirar el coll per sobre una espatlla d'en Kellen per llegir què hi deia.

Ben triada. Té motius de sobres per voler venjar-se del jove desnuador d'embruixos. Ell és qui va fer que la tanquessin, ben mirat.

No hi havia firma.

–D'on ha sortit, això? –va voler saber en Kellen–. Qui ho ha escrit? Quina és aquesta dona de què es parla?

–No ho sabem –va dir en Gal–. La nota la van trobar entre els efectes d'un criminal mort, i no n'hem pogut identificar la lletra. Però creiem que el «desnuador» a qui es refereix ets tu.

«És clar que ho és», va pensar la Nettle, notant que se li glaçava la sang. «Desnuar» era el verb que en Kellen feia servir sempre amb el sentit de trencar un embruix. Era així com ho veia tot: com un manyoc de fils que calia destriar.

–I què vol dir això? –va demanar–. Vol dir que hi ha una colla de criminals que busquen un embruixador que vulgui venjar-se d'en Kellen? I com s'ho farà aquesta dona, si està tancada a l'Hospital Vermell?

–Tant de bo et sabés respondre. –A la cara d'en Gal es va dibuixar una cosa que devia voler ser un somriure–. Que nosaltres sapiguem, allà hi ha tancat tothom qui hi ha de ser, i cap d'ells pot alterar la vida de fora ni fer mal a ningú. Però la persona que m'ha contractat creu que alguna cosa se'ns escapa. Vosaltres dos teniu nas per descobrir embruixadors, i traça per arrencar-los els secrets. Vol que aneu a donar un cop d'ull a l'Hospital Vermell per veure si tot és com ha de ser.

–Què passa si no acceptem la proposta? –li va demanar en Kellen–. Què passa si diem que no ho volem fer?

–Que me n'aniré i la informaré que no heu acceptat –va dir a l'acte en Gal.

Cap amenaça; cap argument sobre la situació crítica en què estaven. En Kellen va tornar a mirar la Nettle.

–Vull parlar a soles amb la meva amiga –va dir.

Quan en Gal va haver sortit de la cella, en Kellen es va arrupir arrepenjant l'esquena a la paret, amb el front arrufat.

–Hauria pogut escriure-la ell perfectament, aquesta nota –va dir en veu baixa, visiblement afectat–. Tu, com el veus?

«Fred i enigmàtic», va pensar la Nettle, però no calia remarcar una evidència. Pactar amb un cavall d'aiguamoll et canviava, i no precisament convertint-te en algú més feliç i content.

–Tant li fa si acceptem el tracte com si no –va acabar dient–. Si diem que no, se n'anirà sense discutir.

–Sí, això ja m'ho penso –va dir en Kellen–; però potser hauríem de dir-li que no igualment.

La Nettle no va dir res.

–Què, no hi estàs d'acord? –li va demanar en Kellen.

–No et vull dir què en penso, perquè faries el contrari! –va dir la Nettle.

–De què em serveix parlar amb tu, doncs? –En Kellen es va mirar els punys tancats amb mala cara, i va deixar anar un sospir–. Sí; ell ens ofereix una manera de sortir, i ens en cal una; això ja ho sé. És això, el que em vols dir?

–No –va dir la Nettle molt fluix.

–Què?

–No m'agrada ell ni m'agrada res de tot això.

–Doncs ets tu qui l'ha volgut escoltar! –va exclamar en Kellen.

La Nettle va titubegar, intentant trobar la forma d'expressar la inquietud que sentia. «Fa tuf de pantà», hauria dit la seva mare. I era com una olor, com la penetrant fortor entre salada i

dolça de la vegetació descomposta que et deia que t'havies equivocat de trencant, que la torbera famolenca i invisible era a un pas del caminant desprevingut...

–És que... –Va tornar a provar-ho–. És una proposta massa temptadora. Sembla que demanin molt poc a canvi. I potser en realitat demanen molt... Encara no ho sabem.

–Com sortim d'aquí, si no? I el que diu la nota?

Tal com la Nettle s'esperava, en Kellen començava a estar en desacord amb ella. Ell no s'adonava de com hi anava caient, però ella sí. Era un cas.

–Si tenim un enemic secret, vull saber qui és –va manifestar en Kellen, com si aquest hagués sigut el seu objectiu des del primer moment–. Tu no? I si a l'Hospital Vermell hi passa alguna cosa tèrbola ho hauríem d'esbrinar, no trobes? Si fem un tracte amb en Gal i la cosa s'embolica, sempre podrem acabar fugint, no?

La Nettle li va donar l'esquena, refrenant el mal humor com un cargol quan amaga les banyes. Va tornar a aixecar la vista cap al cel procurant que aquella blavor serena li entrés al cap.

–Fes el que et sembli –va dir a en Kellen, sense alterar-se.

I ell va fer el que li va semblar.

El carruatge negre estava estacionat davant dels calabossos, ocupant la meitat del carrer, i ningú se'n queixava. Els transeünts passaven un tros lluny de l'elegant cavall negre que hi estava enganxat.

Era una bèstia més grossa del compte, més imponent del compte, i lluent com el xarol. No es regirava tal com fan els altres cavalls, i no va fer anar les orelles nerviosament quan la Nettle i en Gal se li van acostar. Tot i fer un dia tebi, cada esbufec que feia li formava un petit núvol de baf davant del morro.

I l'olor que feia tampoc era de cavall. Feia olor de pluja.

En Gal s'hi va acostar i li va acariciar la crinera a poc a poc, amb delicadesa i amb una concentració absoluta. No era el gest que fa una persona per tranquil·litzar un animal. A la Nettle li va fer pensar en dues persones enamorades que se saluden, o en companys d'armes que s'estrenyen la mà en silenci.

En Gal va girar-se per mirar-la i li va fer un gest amb el cap convidant-la a pujar al cotxe. Ella s'hi va enfilem, es va acomodar en un dels seients i va deixar al costat seu el petit farcell que contenia totes les seves pertinences.

–El teu amic està rebent un sermó del jutge –va dir en Gal, com a resposta a la mirada interrogativa de la Nettle–. No trigarà.

«Això és el que et penses». La Nettle estava convençuda que la picabaralla s'allargaria una estona.

–Si hem de viatjar junts et caldrà roba nova –va acabar dient la Nettle a en Gal–. La jaqueta és de feltre de llana, o sigui que no és problema; però la camisa de cotó... –Va remenar el cap–. I rivets, tampoc. I hauràs de fer servir botons i sivelles en lloc de cordons.

Totes les peces de vestir que en Kellen i ella duïen eren de feltre, de cuir o de borra de seda d'aiguamoll. Qualsevol tela teixida que fos a prop d'en Kellen s'anava desfent, de mica en mica però de forma inexorable.

–Tu ets la Nettle, doncs –va dir en Gal, després d'un moment de silenci–. Em pensava que eres més escanyolida, més... espigada.

–I amb un nas de mig pam i uns genolls que es dobleguen cap endins? –va insinuar la Nettle. Tothom s'esperava una cosa semblant–. Em sap greu haver-te desenganyat.

–Éreu quatre, oi? –va demanar el cavaller.

–Sí –va respondre secament la Nettle.

No va afegir res més. Si a en Gal li agradava el joc dels silencis, ella també hi sabia jugar.

Havien sigut quatre, efectivament, dos germans i dues germanes: en Cole, en Yannick, l'Iris i la Nettle.

La Nettle havia estat molt unida sobretot a l'Iris, la seva germana gran. A estones dolça, a estones irritable, l'Iris sabia que la Nettle sempre la seguia en tot. Quan hi havia baralles formaven un front comú, tant si era perquè en Cole es comportava com un setciències prepotent com si era perquè en Yannick volia defugir les feines que li tocava fer a casa.

La mare no havia tingut mai bon caràcter ni bona presència, però després de morta havia adquirit la dolcesa de la distància, com una serra encalijada i blavosa. Cada vegada que ara la Nettle recordava la seva mare, era amb el sentiment entranyable d'un temps plàcid que tot just havia après a apreciar quan ja havia passat.

Potser no havien estat tan malament, de fet, tot i viure enmig dels boscos d'aiguamoll de les Terres Feréstegues.

El poble on vivien era a les Terres Somes, que eren una zona de treva. Els éssers humans tenien permès d'instal·lar-s'hi... i altres éssers podien passar-hi si així ho volien. Però no hi solien passar.

En aquella època no semblava un lloc perillós, sinó més aviat avorrit. Els pares de la Nettle tenien prou diners per ser propietaris d'una casa pròpiament dita, de maó, en una de les elevacions rocoses del poble, i no vivien en un palafit de fusta. Tenien un petit tros de pereres de sucre, i una barca blava amarrada a la riera. Eren massa germans, tots més grans i més busca-raons

que la Nettle, i hi havia massa poca cosa a fer: ni mercat setmanal, ni novetats, ni carrers animats, ni sorpreses.

Però tot això s'havia acabat de cop. Unes febres es van endur la mare, i la mort de la mare se'ls va endur la infància.

Una altra dona es va casar amb el pare; però encara ara la Nettle era incapaç de recordar-la amb nitidesa. La ràbia i la por que li tenia l'acovardien. Li ofuscava el pensament, com quan t'enlluernes mirant el sol.

Encara que en aquella època tot just tenia nou anys, la Nettle havia començat a adonar-se que era objecte de rancúnia. La madrastra no la podia veure, ni a ella ni a cap dels altres tres fillastres. La Nettle no sabia per què, ni ho va saber mai. Segurament no hi havia cap motiu, si no és que aquestes coses passen a vegades, i sobretot a les Terres Feréstegues. A vegades la rancúnia et neix del simple fet de ser feréstec. No es pot demanar a un llop que sigui just o assenyat.

Havien passat dos anys convivint amb els somriures cordials i la rancúnia de la madrastra. I quan es van adonar de l'embruix que li havia anat creixent a dintre ja era tard.

Un dia, de bon matí, la dona es va endur tots quatre infants amb la barca; i, un cop al mig de la verdor de vellut de la llacuna enjoiada d'espiadimonis, va deixar sortir l'embruix de dintre seu.

El que la Nettle va sentir mentre els ossos se li modificaven per dintre no va ser mal. No va pensar-ho, que fos mal; però aquesta paraula havia acabat tenint per a ella tants significats que ja no n'estava segura. I no va ser cap mena de mort el que va experimentar mentre el cervell se li tancava com un puny i la personalitat se li esmunyia com sorra per entre els dits closos.

No recordava haver vist la transformació dels germans, però els somnis posteriors n'hi havien dibuixat una imatge. A l'Iris

li sortia un plomissol blanquinós de tórtora; a en Cole se li enduria la cara fins a fer-s'hi un bec d'esperver; els crits de dolor d'en Yannick es convertien en un xisclet de gavina. Sí que sabia què li havia passat a l'Iris immediatament després del canvi; fins i tot el seu cervell de bernat pescaire, fred i dur com pedra foguera, ho recordava. Un cos blanc ensangonat al sotabosc que s'agitava i es retorcia mentre un implacable bec d'esperver l'escorxava de viu en viu.

Els tres anys següents van ser interminables i fugaços com un somni, un present constant i perpetu on el temps no tenia sentit.

Menjar. Volar. Estar alerta. La tensió dels instints la impulsava maquinalment, li manipulava el cos, li governava la vida.

L'única cosa que trencava aquell entotsolament de bernat pescaire era en Yannick.

A vegades aixecava la vista, i amb els seus negres ulls inquisitius veia un altre ocell planant molt enlaire, i el reconeixia. I al puny del pensament es tornava a notar algun gra de sorra de si mateixa. Notava que havia perdut alguna cosa; i aquella gavina de sobre seu era... era...

La Nettle encara recordava el turment de rememorar una vegada i una altra que en realitat ella no era un ocell. «Això no és normal. Això no és veritat. Com és que no puc pensar? Com és que no puc recordar? Abans era capaç de fer servir el cervell, però ara no».

De sobte, durant un instant, prenia consciència de qui era i del que li havia passat. S'hi aferrava, però era com voler mantenir la lucidesa de pensament enmig del deliri d'una febrada. Se sentia arrencada de si mateixa, arrabassada, perduda. Una vegada i una altra.

No va tornar a veure el seu germà esparver, ni va tornar a pensar en la seva germana tórtora; però la gavina l'anava venint a veure, i, cada vegada que venia, la Nettle es recobrava a si mateix una mica durant una temporada. Anava just.

I, de cop, un dia es va curar.

Recuperar unes extremitats humanes aquell dia núvol a la vora de la llacuna verda sí que li va fer mal. Havia caigut enmig del fang, despullada, tremolant. Al costat seu sentia algú que no parava de cridar. Era un noi més gran que ella, amb els ulls molt oberts, que es clavava les ungles a la cara. Era en Cole, el germà que havia tingut oblidat tot aquell temps. Tornava a ser humà, i finalment s'adonava del que les seves ungles d'esparver havien fet a la seva germana tórtora.

Dalt del cel va distingir una gavina coneguda volant en cercle. En Yannick; de cop li va venir el nom. Va allargar la mà cap a ell sense dir res, suplicant-li que no l'abandonés, pregant-li que compartís amb ella aquella seva nova vida dolorosament conscient.

«No». La Nettle va sentir la resposta tan clara com una veu dintre el cap. La gavina es va deixar endur per l'aire i es va allunyar planant fins a perdre's de vista.

Va trigar una estona a adonar-se que hi havia un altre noi a la vora de l'aigua, que la contemplava a ella i a en Cole amb esglai. Duia uns guants gruixuts amb reblons de metall, i amb totes dues mans aguantava quatre polseres i un cabdell de cordill.

–Què li passa? –havia demanat el noi, amb la vista posada en en Cole, que estava arronsat i no parava de xisclar–. On són els altres? Figurava que éreu quatre!

* * *

La Nettle era al carruatge d'en Gal esperant en Kellen; esperant el qui l'havia salvat, i intentant com sempre d'estar agraïda per la seva sort.

«Aquesta soc jo de veritat; aquest cos desairós més alt que el que recordo de quatre anys enrere. Soc aquesta doneta que perd sang una vegada al mes. Soc aquesta cara, amb expressions que he oblidat com es fan servir. Per què aquest meu cos no se sent a lloc? Per què ha de ser tan cansat caminar amb aquests peus tan flonjos? Per què es fa tan carregós ser amb gent fent veure que ets un més?

»Abans podia volar. I ara ja no».

Capítol 3

L'HOSPITAL

Havia tingut una setmana complicada i un mal dia; però en Kellen havia de reconèixer que era bastant satisfactori sortir de la vila com un rei. La gent mirava el cavall d'aiguamoll, tibava la màniga de la persona del costat mentre apuntava amb el dit... i feia uns ulls com plats quan veia que des del carruatge luxós els saludava un pillot llardós que els era conegut.

Potser la Nettle tenia raó, i el que feien era passar d'un captiveri a un altre; però almenys ho feien com prínceps.

De fora, el cotxe estava pintat d'un negre lluent, però de dintre estava envernissat d'un color cafè fosc, i tenia seients encoixinats verd oliva i cortinetes a les finestres. Passava per sobre dels sots de la carretera amb un trontolleig suau, no amb les sotragades que et deixaven els ossos desllorigats anant amb un carro de pagès.

I quina velocitat! El cavall d'aiguamoll devorava els quilòmetres com si fossin talls de carn, fins i tot a les pujades més dretes. Avançava carros i calesses, carruatges i genets, i anava

deixant enrere amb una exhalació les fites i els termenals pintats de blanc.

La Nettle estava arraulida al seient que mirava enrere, tapada amb una de les flassades calentes i flonges del cotxe, com si tingués fred. Només va mostrar interès quan en Kellen va obrir el cistell de vímet que hi havia a terra per agafar-ne un panet bonyegut i hi clavava queixalada. Les llavors se li ficaven a la geniva, i la crosta seca li treia la saliva de la llengua. Era una delícia.

–No t’agradaria –va dir amb veu animada però embarbusada–. Segur que estan emmetzinats.

La Nettle va ficar la mà al cistell i en va treure un panet per a ella, i en va fer un mos amb fruïció. Va resultar que al cistell també hi havia quatre pomes, unes quantes galetes casolanes d’ordi i un formatget rodó de cabra embolicat amb fulles de color morat.

–Mira –va dir en Kellen–, almenys sabem que el nostre misteriós benefactor té bon gust en formatges.

–I que és dona –va dir la Nettle en veu baixa.

–Sí. –En Kellen també s’havia fixat que en Gal s’hi havia referit fent servir un pronom femení–. I rica.

–Creus que deu treballar a la Cancelleria? –li va demanar la Nettle.

–Podria ser.

A diferència de les nacions veïnes, Raddith no estava governat per un monarca, un estament noble o un Parlament, sinó per una Cancelleria, que consistia en una gran lliga de mercaders i funcionaris industrials.

La primera Cancelleria l’havien fundat, segles enrere, els comerciants d’una vila mercantil de prop de les Terres Feréstegues, amb l’objectiu que els vilatans poguessin mercadejar sense pe-

rill. La gent necessitava saber que compraven un cavall que no es transformaria en una bala de palla, unes pomes que no els farien caure en un son de cent anys, o un moble que no se'n tornaria al galop cap al seu propietari anterior.

Per aconseguir-ho, la Cancelleria va encunyar monedes d'acer que no es convertien en fullaraca a trenc d'alba. Supervisaven les vendes i redactaven contractes sense esclatxes legals. Concedien collarets de ferro gravats als comerciants i venedors dignes de confiança. A partir del moment que la Cancelleria va prendre la vila al seu càrrec, es va tornar més segura i més pròspera. Altres viles van fundar la seva Cancelleria respectiva, i totes havien acabat associant-se per esdevenir un única Cancelleria que governés tot Raddith.

–Si ens pot fer entrar a l'Hospital Vermell d'amagat és que té influència –va dir en Kellen amb aire reflexiu–. No crec que gaire gent pugui presentar-s'hi i entrar-hi així com així.

–No crec que gaire gent volgués fer-ho –va dir flux la Nettle, que estava més blanca que normalment.

En Kellen es va enrabiar amb si mateix. Com era que no havia pensat com se sentiria la Nettle per haver de visitar l'Hospital Vermell? Era ple d'embruixadors, que era precisament la gent que ella tenia més motius per veure com a enemics.

–No caldrà que entris –va afanyar-se a dir.

–No pateixis –va dir ella, sense mirar-lo.

En Kellen va sentir una onada de gratitud. Per més que no ho volgués reconèixer, no li feia gaire gràcia haver de visitar l'hospital tot sol.

L'Hospital Vermell estava edificat en un fondal situat entre dos serrats perquè ningú el volia veure des de cap de les carreteres

principals. A banda d'una barrera de peatge antiga i d'un grapat de casetes de pedra disseminades on vivia el personal, en uns quants quilòmetres a la rodona tot era un relleu de prats verds.

Era la primera vegada que en Kellen veia l'hospital, però el va reconèixer de seguida que se li va oferir a la vista. Era un edifici alt, amb molts vessants de teulada, que tenia el to vermell viu i lleig d'una ferida coagulada. Es veia que antigament havia sigut negre, i que la capa exterior del revestiment de ferro s'havia rovellat amb vint anys d'aiguats de muntanya. Fins i tot n'havia deixat un regalim vermell vessant avall.

Quan el cotxe va començar a baixar pel camí de revolts que hi duia, en Kellen va sentir-se una opressió al pit. El ferro no solia causar-li molèsties. Els guants, de fet, el feien sentir bé. Quan no els portava posats, notava al cervell el pessigolleig d'alguna cosa que hi voleiava com una cabellera llarga al vent. Fos el que fos allò, el ferro ho esmorteïa i ho aplacava. Ara bé, acostar-se a aquell volum tan gran de ferro l'hi esmorteïa i l'hi aplacava més del compte. Se sentia carregat.

En el moment que en Gal va parar el carruatge davant de l'edifici, en Kellen tenia la boca seca. Van sortir uns quants ordenances, i en Gal va baixar per donar-los una carta. En Kellen només va poder veure que tenia un segell de lacre en un angle. Els ordenances es van atabalar de cop i van començar a desfer-se en compliments, i un va córrer cap a dintre.

Al cap d'una mica va sortir de l'edifici un home alt d'aire decidit i cabells d'un ros cendra una mica llargs. Tenia un aspecte cansat, però se'ls va acostar amb pas decidit i els va rebre amb un entusiasme enèrgic, com si no hagués acabat de perdre mai del tot la gesticulació de la infància i hagués decidit conservar-la.

–Bon dia tingui, senyor Gal –va dir, forçant un somriure ner-

viós-. Soc el doctor Lethenbark. M'acaben d'informar que vol fer una inspecció de l'hospital i de les mesures de seguretat que hi tenim.

Va fer cara de quedar una mica parat quan va veure que del cotxe baixaven també en Kellen i la Nettle, però va acceptar l'explicació d'en Gal, que li va dir que eren els seus ajudants. De cop es va fixar en l'expressió de recel d'en Kellen, i li va adreçar un somriure amable.

-Estigues tranquil -li va dir-. L'hospital és molt segur. Dintre d'aquest edifici ningú pot llançar un embruix.

-Ja m'ho penso -va dir en Kellen-. Però és que hi ha gent aquí tancada que no estarà gens contenta de veure'm.

Li començaven a venir nàusees.

-No us veuran -va dir el doctor-. Acompanyeu-me.

Van obrir una porta austera de set panys que donava a un corredor estret de parets revestides d'una tela negra gruixuda i una renglera de llums encastats al sostre. Al llarg de les parets hi havia una successió de petits porticons de fusta, de la mida de la palma d'una mà, a cosa d'un metre i mig de terra.

-Les parets estan insonoritzades -va dir el doctor en veu baixa-. Si parlem fluix no torbarem ningú. -Va obrir un dels porticons i va fer un gest a en Gal perquè s'hi acostés-. S'hi pot mirar perfectament. No ens poden veure.

En Kellen va obrir un altre porticó. Darrere hi havia un ocular com el d'un telescopi. Va aplicar-hi l'ull, i a través de la lent va veure un pati petit il·luminat pel sol.

Hi va distingir més d'una dotzena de reclusos. N'hi havia d'asseguts a la vora de la font del mig del pati. D'altres passejaven pels caminals de grava blanca o enraonaven a l'ombra d'uns

arbres d'acer plens d'adorns. Tots els que caminaven arrossegaven els peus, aclaparats pel pes de les plaques de metall que duïen cosides a la roba i pels grillons metàl·lics sense cadenes que els subjectaven els punys de la mà i els turmells.

–Estan tots junts, i a l'exterior! –En Kellen va retirar l'ull de l'ocular. No havia sentit cap desig de veure tot de presos tristos i abatuts encadenats en estaques, però el que acabava de veure li havia causat una angúnia diferent–. No podrien escapar-se tots?

–Aquest recinte és més segur del que sembla –va respondre el doctor–. D'altra banda, aquests són els nostres «voluntaris». D'aquests no n'hi ha cap que es vulgui escapar. Tots ells han demanat de confinar-se aquí perquè tenen por de posar en perill altra gent.

–Han vingut aquí per iniciativa pròpia?

En Kellen va tornar a mirar-se els reclusos.

–Sí –va dir el doctor–. Passa de tant en tant. En alguns casos, quan els símptomes se'ls comencen a manifestar i ells s'adonen que a dintre se'ls està formant l'ou d'un embruix, decideixen resistir-s'hi. Llavors acuden a nosaltres, i nosaltres els ajudem a combatre'l.

Quan un embruix encara no s'havia llançat, solia rebre el nom d'«ou d'embruix». En realitat no era un ou, ni tampoc era res material, sinó una cosa que esperava el moment de descloure's i deixar anar l'embruix.

–Serveix? –va preguntar la Nettle–. Arriba a desaparèixer, l'ou d'un embruix?

Va dir això mentre espiava pels porticons, amb la cara serena però estranyament hieràtica. A vegades costava llegir-li el pensament. Es devia imaginar com haurien pogut anar les coses si

la seva madrastra hagués viscut prou per ser detinguda? Devia imaginar-se mirant per una d'aquelles espieres la figura engrillonada de la dona que l'havia embruixat?

–Aquí no obrem miracles –va dir el doctor amb veu trista–; però podem impedir-los de deixar anar una cosa esgarrifosa, i evitar que hagin de viure amb aquest pes tota la vida.

–Es queden tancats aquí per sempre més, doncs –va dir la Nettle amb veu apagada–. Llegint llibres. I què se'n fa dels portadors d'un ou d'embruix que no venen perquè se'ls tanqui, els que acaben sent descoberts i detinguts?

–Amb aquests vigilem molt més –va dir el doctor, i amb un gest els va convidar a seguir corredor enllà.

Més enllà les espieres mostraven cel·les més petites on hi havia persones soles que hi estaven assegudes o hi caminaven amb desgana. Els terres eren de rajoles i les parets tenien murals, com si els responsables haguessin volgut omplir una mica aquella buidor. Aquests reclusos duïen grillons més gruixuts i un casc de ferro.

En una cel·la hi havia una noia que sanglotava.

–Jo no he fet res! –deia fluix, somiquejant–. No he fet res. No he fet res!

A en Kellen sempre li sabia greu que s'empresonés una persona abans que hagués arribat a llançar un embruix. Tot i així, si sabies en què fixar-te, hi havia senyals que delataven els embruixadors latents, i que permetien identificar-los. N'hi havia que tenien rampells de ràbia incontenible, o que veïen coses que no veia ningú més. No era just, evidentment, tancar una persona innocent, però a vegades no hi havia opció. Seria com dir que no pots treure una fletxa de l'arc en tensió perquè encara no ha ferit ningú.

La noia va clavar la vista en la porta amb una ganyota de rancúnia a la cara. Durant un instant, en Kellen va tenir gairebé la sensació d'ensumar l'aire d'aiguamoll de les Terres Feréstegues, i de percebre els tortuosos sentiments íntims de la noia clamant per sortir. Però de cop ella va desviar la mirada i es va tornar a transformar en una nena que ploriquejava. En Kellen va tancar el porticó sense fer soroll. Era normal que hagués sigut descoberta.

–Podem seguir? –va demanar en un to més brusc del que volia–. Voldríem veure els reclusos que han sigut detinguts després d'haver fet l'embuix. –Amb el cor palpitant, va allargar al doctor una llista de setze noms–. Sobretot aquests.

La resta de l'hospital estava destinada als embuixadors convictees, els que com a mínim havien llançat un embuix i se'ls havia atrapat.

–Aquesta gent de la llista és tota encara aquí? –va demanar en Kellen.

–Sí, és clar –va dir el doctor en to sorprès–. On hauria de ser, si no?

–Tenia entès que a vegades alliberen algun reclus –va dir la Nettle–, si han complert la condemna i ja no són una amenaça.

–Passa molt poc sovint –va dir el doctor Lethenbark–. És molt difícil saber segur si han deixat de ser una amenaça o no. Què us haig de dir. Quan una persona ha fet un embuix, és molt probable que hi torni. Administrar tanta rancúnia, tanta energia, t'acaba canviant l'esperit per sempre. És fàcil que acabin covant un altre embuix, i després un altre, i un altre...

–Però si són aquí no poden, m'imagino.

En Kellen va pensar en tots els embuixadors que havia atrapat, un mosaic de cares amb ganyotes d'odi.

–No, i ara –li va assegurar el doctor–. Els germanets no s’acosten a ningú d’aquí gràcies a tot el ferro que hi ha. Però això vol dir que és difícil saber segur si els nostres pacients llançarien més embuixos si sortissin de l’hospital. Molt de tant en tant, si ens ha semblat que un pacient ha passat almenys cinc anys tranquil, ens aventurem a traslladar-lo a una altra presó i tenir-lo allà una temporada a prova, per veure si manifesta algun símptoma que indiqui que desenvolupa un altre ou d’embuix. Si transcorre un any sense que això passi, se’l deixa anar. Però ningú d’aquesta llista ha estat aquí prou temps perquè decidís traslladar-lo sota aquestes condicions.

–Quants no superen la prova? –va demanar en Kellen–. Quants han recaigut com a embuixadors?

–La majoria –va dir el doctor, amb veu de saber-li greu–. La majoria tornen a acabar aquí.

En Kellen, amb la pell de gallina, va ser convidat a acostar-se a un porticó rere l’altre i a mirar una rere l’altra totes les cel·les, on va anar veient totes aquelles cares conegudes.

N’hi havia que anaven molt sedats i miraven el buit amb ulls enrogits. D’altres estaven submergits tranquil·lament en la lectura d’un llibre, feien un solitari o pintaven peces tallades de jocs de taula. N’hi havia que tenien un aire hostil i retret, amb una cara allargada pel ressentiment o el tedi. Tots anaven deixats i estaven esblanqueïts de poc tocar-los el sol, però a part d’això tenien un aspecte normal i corrent.

–Veieu el problema, oi? –va dir el doctor–. Durant molta estona poden tenir un aire de persona tranquil·la, assenyada i normal. Però de cop els cau la careta...

–Sé que sou aquí! –va dir la dona que es deia Marglass mentre en Kellen espiava la seva cel·la. Dels ulls li va sorgir un odi

com un vent assassí. Els músculs de la cara se li van tibar i contraure com un sac ple de rates. En Kellen es va enretirar amb esglai, creient per un moment que ella el podia veure.

–Se'ls deixa sortir mai? –va voler saber la Nettle–. I de visites, cartes, o alguna altra relació amb l'exterior, en tenen?

–Els pacients no poden fer sortides; és massa perillós –va respondre-li el doctor–. I, desgraciadament, no els ve a veure ningú, ni tan sols la família. Ens llegim totes les cartes que els arriben, però solen ser d'advocats. Processos de divorci, la custòdia dels fills, parents que prenen al seu càrrec el negoci que duïen...

Va deixar anar un sospir.

–Així doncs, si algú escrivís a algun dels pacients incitant-lo a venjar-se d'algú... –va aventurar-se a demanar en Kellen.

–Ui, una carta així no l'hi fariem arribar de cap manera! –va exclamar el doctor Lethenbark, alarmat–. Bé, aquí hi ha l'última persona de la llista, la Jendy Pin.

En Kellen va mirar l'interior d'una altra cel·la i hi va veure una dona jove i prima arronsada en un racó, amb la barbata arrenjada als genolls i una cabellera de grenyes negres caient-li de sota el casc.

En Kellen va arrufar el front i es va girar cap als altres.

–Què vol dir això? –va demanar.

–Què vol dir què? –va demanar en Gal, enarcant les celles, amb expressió d'alerta.

–Recordo la Jendy molt bé! –va dir en Kellen–. Em va intentar treure un ull amb una pinta! És una dona nerviüda amb unes mandíbules sortides, i té una dent de davant trencada! Aquesta d'aquí dintre no és la Jendy Pin!

* * *

El doctor Lethenbark va quedar consternat de saber que un dels reclusos que tenien no havia d'estar allà tancat de cap manera. Va afanyar-se a conduir les visites al seu despatx acollidor i enfarfat, on els va començar a preparar un te però abocant l'aigua calenta a les tasses en lloc de fer-ho a la tetera, i a continuació va quedar-se'ls mirant amb cara de no entendre res.

–Segur que no és ella? –va demanar–. Tota la documentació estava bé! La van transportar directament des de Mizzleport! No entenc com ha pogut passar! Pot ser que detinguessin la persona que no era?

–No, no pot ser! –va dir en Kellen amb fermesa–. Quan la van agafar hi érem!

–Conserva la documentació? –va demanar en Gal–. M'agradaria donar-hi un cop d'ull.

El doctor va agafar una carpeta i va allargar a les seves visites un document amb tot de firmes i segells estampats. Figurava que havien tingut la presonera retinguda en una cel·la de la Cancelleria, a Mizzleport, i que d'allà l'havien dut custodiada a una barcassa-presó, i després l'havien transportat canal amunt fins a Gryte, on l'havia recollit el carruatge de l'hospital.

–Podria ser que els escarcellers s'haguessin confós de presonera? –va demanar la Nettle–. Pot ser que enviessin la Jendy Pin de veritat a una altra presó?

–En dubto –va dir en Gal–. Quan detenen un embruixador el tanquen en una cel·la separada dels altres presos.

–Hauria hagut de fer-li cas –va dir el doctor, mentre es feia massatge als polsos–. No parava de dir que hi havia hagut un malentès, i que era una calderera ambulant de les terres baixes. Deia que l'havien drogat i segrestat, i que s'havia despertat aquí a l'hospital. Però molts dels reclusos diuen coses semblants!

A més a més era molt agressiva amb els ordenances, i l'hem tingut sedada sovint aquests últims quatre mesos. Quin greu, pobra dona! Com pot ser que hi hagi hagut aquesta confusió?

–No ha sigut cap confusió –va dir en Kellen, sentint que la veu li tremolava–. No es droga i se segresta algú perquè sí. Algú va canviar la Jendy Pin per aquesta calderera expressament. I ara ves a saber on és.

Ja a dalt del cotxe, en Kellen i la Nettle anaven callats. A en Kellen se li havia posat malament l'àpat que havia fet abans, i la Nettle feia cara d'estar tan marejada com ell s'hi sentia.

No hi havia cap enemic més perillós que un embruixador. Un embruix podia recórrer qualsevol distància, penetrar qualsevol fortalesa, travessar qualsevol armadura. Et podia trobar allà on fos que t'amaguessis, i no hi havia guardià que te'n pogués protegir. Les úniques persones que eren a cobert dels embruixos eren els embruixadors mateixos; un embruixador no podia ser embruixat. Per a tota l'altra gent, l'única protecció era carregar qualsevol possible embruixador de tant ferro com pogués.

En Kellen havia convertit setze embruixadors en enemics seus, però havia procurat que això no l'obsessionés. Tots estaven tancats i ben tancats, de fet, i no es podien venjar d'ell; o això havia volgut creure. Però ara, pel que semblava, n'hi havia un que s'havia escapolit i havia desaparegut.

En Kellen no pensava gaire en el passat. S'estimava més obrir-se pas a la vida, vivint al dia, sense deturar-se ni mirar enrere. Darrere no hi havia res que valgués la pena mirar; tan sols ruïna, recança i persones dolgudes amb ell per motius justificats o no.

Per més que no pensis gaire en el passat, però, a vegades el passat pensa en tu. A vegades et recorda, i et ve a trobar per prendre revenja.

Capítol 4

EL GERMANET

En Kellen no havia sigut sempre un desnuador d'embruïxos que anés voltant d'un lloc a un altre. Durant els seus primers dotze anys de vida havia tingut una llar. Ja no hi podria tornar mai més, o sigui que no calia donar-hi més voltes, però a vegades hi pensava.

Ara que havia viatjat, en Kellen recordava Kyttelswall d'una forma diferent. Amb la mirada que fa tenir l'amargura, veia aquell poblet de muntanya com el que era, un modest apinyament de cases i botigues que treien el cap per sobre la muralla que les envoltava com un tafaner per sobre d'una tanca. Uns quants centenars d'ànimes, una plaça de poble massa petita per fer-hi un partit de pilota, un rastell rovellat a la porta de la muralla, carrers costeruts i massa polseguera a l'aire.

I en Kellen hi havia sigut feliç. Havia sigut tot el seu món. Quan no ajudava el pare i la mare amb el teler, o cargolava fil als rodets per fer bobines, estava enfilat per les muralles mig enrunades del poble.

Era el més bon escalador, el guerrer de la muralla, el rei dels gats. L'omplia d'orgull jugar-se-la sempre una mica més que els altres. No gaire més, però; i sense jugar-se-la de veritat; però prou perquè després pogués ufanar-se'n quan es reunia amb la colla.

Sempre es trobaven per presumir de les proeses respectives (afegint-hi a vegades el mal costum de mastegar tabac) en una de les torres de guaita enrunades i fora d'ús. En aquesta talaia revestida de líquens, en Kellen i els seus amics tenien vista al nord cap a les terres més altes. Hi veien altres pobles de muntanya encimbellats en serres més enfilades, amb un delicat halo de fum blavós de llar de foc planant a l'aire damunt de cada un. Més enllà d'aquestes serres s'alçaven les formes imprecises de muntanyes que semblava que hi suessin com núvols punxeguts.

Cap a l'est, el terreny baixava, formant replecs, fins a la llunyana blavor agrisada del mar. Les cicatrius clares i marcades de les noves carreteres es veien blanques enmig dels vessants com rascades en una superfície envernissada. En una paret de cingle s'obria un túnel perforat de feia poc com una boca rodona, sorpresa i fosca. A la costa de cap al nord-est es distingia fum enlairant-se de les distants drassanes de Mizzleport.

Si en Kellen pensava de mirar-hi, i estava d'humor per fer-ho, també arribava a entreveure les Terres Feréstegues.

No era que se'n veiés gaire cosa, de fet; tot just una faixa llarga i estreta atapeïda d'arbres d'un verd grisenc que resseguia la línia de la costa. Mirar les Terres Feréstegues sempre et feia venir mal d'ulls, i no t'hi estaves mai gaire estona. Parpellejaves i en desviaves la vista.

Un dia en Kellen i els seus amics van fer el joc d'obligar-se a mirar les Terres Feréstegues tal com figurava que eren. A sota veu, en Kellen enumerava els elements que coneixia de

les Terres Feréstegues dels relats que n'havia sentit, per contrarestar la veu interior que li deia que el que observava no tenia cap interès.

«Cavalls d'aiguamoll. Focs follets. Dames de mans blanques. Germanets».

No servia de res. Fins i tot aquestes paraules se li encallaven a la boca i perdien el sentit.

–Això és un avorriment –havia acabat dient un dels amics d'en Kellen–. Va, fem alguna altra cosa.

I van fer una altra cosa.

Les Terres Feréstegues eren així.

Kyttelswall tenia una mica massa de tres coses: vent, gats i teixidors. De les tres, els teixidors eren la més útil i la més problemàtica.

El territori dels teixidors era fàcil de descobrir, i no només pels ocells de gàbia que cantaven a cada casa ni pel catricatrac dels telers manuals. S'hi respirava un ambient especial, una mena de fatxenderia, de rebel·lia aspra. Aquesta fermesa decidida els venia de saber que tenien uns aliats invisibles de moltes potes.

Arran del Pacte, els germanets tenien més llibertat de moviments a les terres dels humans que no pas altres éssers de les Terres Feréstegues. No només els era permès crear embruixos, sinó també castigar l'ús de qualsevol màquina que consideressin que representava un incompliment del Pacte. A la pràctica, encara era més fàcil que hi intervinguessin si la màquina amenaçava la subsistència d'artesans i menestrals. Els germanets protegien tots els menestrals, però els teixidors eren els seus predilectes, segurament perquè també ells eren mestres del teixir.

D'altra banda, els teixidors no tenien necessitat de gaire ajuda a l'hora de destruir màquines. Si en Kellen rememorava els temps de la seva primera infància, tenia la sensació que la gent del seu ofici vivia en un estat gairebé perpetu de guerra desfermada. Sobretot es tractava de revoltes contra els «telers tarats», que era com el pare d'en Kellen en deia. Algun comerciant ric cometia a vegades l'error de presentar-se al poble amb algun d'aquells artefactes voluminosos, dient que faria la vida més fàcil als teixidors. Però els teixidors no es deixaven enganyar. Aquella baluerna t'havia de fer tota la feina, sense que tu hi haguessis de posar-hi l'esforç ni l'ofici? Allò era una jugada més per deixar sense feina els teixidors de veritat, per pagar un parell de penics a vailets sense experiència perquè fessin anar una màquina que anava escopint tela de mala qualitat igual que un gat que vomita boles de pèl! Les famílies dels teixidors es morien de gana, i Raddith acabaria envaït de roba feta sense sentiment, sense mestria! A les armes!

En aquella ràbia hi havia exultació, perquè la ràbia era una cosa en què els teixidors excellien. Feien fora de casa el comerciant propietari del teler i el tiraven a la font, o bé li clavaven una surra a la plaça del mercat. Si en tenien ocasió, els teixidors també irrompien a casa seva i desballestaven la màquina invasora.

Hi havia vegades que els germanets sortien en defensa dels teixidors. En Kellen no n'havia vist mai cap, perquè rara vegada se'n veien tan lluny de les Terres Feréstegues; però no podies assegurar que no fossin a prop parant l'orella, a punt per sortir en massa de darrere les parets.

Quan en Kellen tenia dotze anys, la batalla contra els «telers tarats» estava pràcticament guanyada a tot Raddith. Però alesh-

res va aparèixer un nou enemic: el calicó! En Kellen no acabava de veure què tenia el calicó de dolent, però resultava que els teixidors d'altres països no havien tingut la previsió de revoltar-se per impedir que la gent comencés a fer servir els telers tarats, i ara aquests països estaven colgats de tela de mala qualitat que venien a Raddith perquè tots els teixidors de Raddith es morissin de gana, o una cosa per l'estil.

De manera que ara el veïnat d'en Kellen no es dedicava a desballestar màquines, sinó a espellifar calicó, i a abocar tinta i fems a tothom qui tingués el poc patriotisme de comprar-ne i dur-ne.

En Kellen era feliç amb aquestes situacions. De cop i volta, fer incursions i malifetes passava a ser una cosa noble, valenta i justa. Els de la colla deixaven de ser uns brètols, i es convertien en soldats que combatien braç a braç amb la família, les amistats i els veïns. Eren un gran «nosaltres» esbojarrat i fervent contra un «ells» fred i covard. «Els has trencat una finestra? Bona punteria, Kellen, nano! Creus que podries arribar a la de més amunt, amb un cop de pedra?».

I havia de deixar que els grans fossin els únics a espellifar roba? De cap manera!

Era molt fàcil saber quins comerciants tenien calicó emmagatzemat. Ho sabia tothom. El cas és que un dia al vespre en Kellen es va enfilem a una finestra de la part de darrere de la casa d'un comerciant i hi va entrar. Era una nit que recordaria tota la vida, i que no deixaria de repassar-ne tots els detalls fins que comencessin a esborrar-se, com un dibuix que s'ha tingut a les mans moltes vegades.

L'interior del magatzem era a les fosques. Era una sala de sostre alt, i la claror de lluna que entrava pels finestrals estrets

ratllava les bales de teixit i l'empostissat i daurava les volves de pols de seda que hi suraven.

Quan tot just havia fet tres passes nervioses cap a les bales, l'instint li va dir que s'aturés. Què era allò? Un so tan feble que semblava que fos la casa assentant-se, però amb un ritme furtiu; un zic-zic-zic vellutat i apagat...

La bala de teixit més allunyada trontollava una mica de no res. En Kellen s'hi va acostar de puntetes, atret per la curiositat com si fos un fil invisible que tingués nuat a les entranyes. La tela de sac que embolicava la bala estava estripada i oberta, i el rosa i verd primaverals del calicó que quedava a la vista resplendien tocats per la lluna.

Al tros d'empostissat que quedava arran de la bala hi havia una pila de fil desfet de colors vius. Al mig hi havia assegut un ésser de la mida d'una mà. Tenia les potes atrafegades desfent la trama de l'ordit, tan de pressa que se li veien borroses. Tenia aspecte d'aranya, amb un cos clar i peludet i unes potes gruixudes de color negre.

En Kellen va deduir què era aquell ésser. Ho va saber per les descripcions que n'havia sentit, i també per una mena de mareig que quedava a mig camí de l'esglai i el rodament de cap que et fa venir una sidra forta.

«Si mai trobes un germanet», li havia dit una vegada el seu pare, «tracta'l amb respecte. Segurament et sentiràs atordit de por, que és el que et passa quan et trobes amb un ésser de les Terres Feréstegues, però sobretot conserva la sang freda. No facis cap bestiesa».

En Kellen es va quedar mirant amb ulls de teixidor com la roba tremolosa es destramava, adonant-se perfectament de l'esforç que s'havia posat a fer aquell teixit. Collir, filar, cargolar el

fil a les bobines, muntar el teler, teixir, estampar, deixar el teixit net i planxat. Tot i que havia vingut a fer malbé la roba de calicó, en part li feia mal veure com es desfeia; però, alhora, era un despropòsit que el va hipnotitzar. La perversa facilitat de desfer la trama era embriagadora, meravellosa...

Se sentia el pensament lleuger i lliure, com una fulla que giravolta i balla amb el vent. Es va agenollar al costat d'una altra bala, va tallar la tela de sac amb la navalla i la va estripar. Va afluir un fil, i el va estirar. L'estrebada va fer que la roba es contragués amb una ganyota. El fil no es volia deixar anar més.

De cop en Kellen es va notar un pes flonjo al braç. El germet se li havia enfilat a la mà, i li va agafar el fil que tenia entre els dits. En Kellen va veure que el fil de cotó li tremolava a les mans, i al cap d'un moment es dedicava a estirar passada rere passada, amb estrebades suaus que anaven fent sortir sense esforç de la bala el fil llampant. Reia en veu alta, recreant-se en el plaer vertiginós de reduir una cosa a no res.

El noi i l'aranya competien empesos per un arravatament vandàlic, projectant enlaire arcs de fil verd i rosa, fins que tot va quedar cobert d'una delicada teranyina de colors. Semblava que les bales, sota el contacte de tots dos, esclatessin l'una darrere l'altra per quedar convertides en una massa fibrosa, i que el temps també s'anés desfilant fins a perdre la seva essència. Més tard, en Kellen només recordava l'alegria i la plenitud que havia sentit, i la facilitat i el prodigi d'haver anat desfent i desfent, en companyia del seu nou amic íntim.

No va sortir d'aquest estat de trànsit fins que va sentir obrir-se la porta amb un espetec. Va quedar-se allà on era, garritibat, mirant dos homes que estaven tan sobtats com ell. La sala

era a les fosques, però no van trigar a fixar-se en la forma vellutada de l'aranya que tenia al costat...

En Kellen va agafar el germanet d'una revolada i va arrencar a córrer cap a la finestra per on havia entrat. Havia pensat que l'aranya era massa grossa perquè s'esmunyís per les esclotxes de l'empostissat, i massa feixuga per pujar amb agilitat per la paret.

–T'ajudaré a fugir! –va dir en veu baixa al germanet mentre s'enfilava a una caixa d'embalatge–. Et salvaré!

L'aranya se li va arraulir dintre el plec folgat de la màniga.

En Kellen va fer un bot per agafar-se a l'ampit de la finestra, però el van aferrar pel turmell i li van clavar una estrebada que el va obligar a deixar-se anar de l'ampit. En la caiguda es va rascar la cara amb la paret, i va picar a terra amb un cop que el va deixar amb tots els ossos adolorits. Un dels homes li va fúmer una coça al pit i li va clavar el genoll a l'esquena. En Kellen no parava de forcejar, renegar, regirar-se i clavar cops de peu, però en tot moment vigilant de no quedar amb el braç sota el cos per no fer mal al germanet que tenia amagat dintre la màniga.

De cop hi va haver crits, i va entrar algú altre al magatzem. En Kellen va sentir una dringadissa metàl·lica, i tot d'una li van subjectar el braç que tenia lliure, li van col·locar un grilló de ferro al voltant de l'avantbraç i l'hi van estrènyer tan fort per cloure'l que li va fer mal.

El germanet va deixar anar un xiscle.

Va ser un so prim, esmorteït i angoiat que traspassava l'ànima, tal com la fulla d'un punyal travessa la pell. En Kellen va sentir de cop un dolor atroç, com si una agulla roent se li hagués enfonsat al puny de la mà. Els homes que el subjectaven el van deixar anar per tapar-se les orelles. En Kellen va tornar a

enflar-se a la finestra, enecat de dolor, i va sortir com va poder a trobar la nit banyada de lluna.

Després de córrer com un desesperat sis carrers avall, va decidir parar per treure's el grilló. Va fer força fins a aflluixar-lo.. En el moment de treure-se'l, de dintre la màniga li va sortir un petit núvol de volves fines i negres que van caure sobre la calçada com sutge. Enmig hi havia unes quantes potes negres d'aranya fetes miques. Era tot el que quedava del germanet.

Arronsat al mig del carrer, en Kellen es va posar a sanglotar de mal, tristesa i remordiment.

Com que a Kyttelswall tothom es coneixia, era segur que els homes del magatzem havien reconegut en Kellen. La seva família, però, no va dubtar ni un moment a proporcionar-li una coartada, que també van donar un nombre sospitosament alt d'altres teixidors. Tot el veïnat volia obsequiar-lo amb sidra i confits, però l'única cosa que ell volia era amagar-se.

El germanet havia confiat en ell, i l'havien mort mentre el tenia al seu càrrec. En el seu últim moment de vida l'havia mossegat amb força, i amb les mandíbules li havia fet una ferida en carn viva. En Kellen no tenia notícia de cap germanet que s'hagués mort. Quines conseqüències devia tenir?

–No pot ser que fos un germanet –li va dir el seu pare–. Són petits, de la mida d'una avellana com a molt. Aquest devia ser una d'aquelles aranyes cranc grosses dels aiguamolls. A vegades es fiquen en una caixa de fruita i així arriben fins a les terres altes. Res; un animaló i prou. No mereix ni una llàgrima.

Per primera vegada a la vida, en Kellen va pensar que el seu pare s'equivocava; però tothom hi va coincidir, i va dir a en Kellen que no s'hi amoïnés més.

Però van deixar de dir-ho quan tot va començar a desfil·lar-se.

La cosa va progressar de mica en mica. A en Kellen se li escaguitxaven les vores dels punys, i se li trencaven les costures de la roba. De cop i volta, teixir a casa seva es va convertir en una feina lenta i exasperant. Per més vegades que desfessin el fil i el tornessin a passar, s'enredava o saltava, i es resistia a formar la trama. Al cap de no gaire, els veïns van començar a queixar-se de problemes semblants, sobretot si poc abans hi havia passat en Kellen a fer-los una visita.

–Els telers estan bé –deia l'oncle d'en Kellen–. Què deu passar? Si no teixim, no menjarem!

La gent de qualsevol altre ofici hauria trigat molt més a deduir qui era el causant de l'anomalia; però els teixidors tenien molt ull en coses de roba, i de seguida es van fixar en com en Kellen tenia d'escaguitxades les peces de vestir que duia. També es van adonar que estava més inquiet que abans, que no parava quiet i ho tocava i ho remenava tot. I estava més bel·licós, i trobava pegues en tot, i no cedia en res.

Però no s'hi enfadaven. Van acceptar els fets amb pena i prou.

–No en tens cap culpa –li va dir la mare, que sempre era qui es cuidava d'enfrontar-se a les qüestions més delicades–. Estàs embruixat, què hi vols fer. –Va fer una inspiració profunda i va deixar anar l'aire a poc a poc mentre les espatlles se li encorbaven com si s'hagués després d'alguna cosa feixuga però insubstituïble–. I, mentre siguis aquí a casa, nosaltres també.

«No estic embruixat», hauria pogut dir-li en Kellen. «No estic embruixat», cridava mentalment a tota la família cada vegada que pensava en aquell dia. «Es tracta d'una altra cosa». Però dir-ho no hauria servit de res.

Tot el veïnat va ajudar, venent objectes de casa per contribuir amb alguna moneda a omplir l'escarsella d'en Kellen. Tots es van aplegar per acompanyar-lo en la partida. Es donava per descomptat que no podien deixar-lo quedar-se, i aquesta realitat pesava a en Kellen com una pedra.

No era tolerable que res posés en perill l'ofici i la forma de vida dels teixidors; ni tan sols algú dels seus.